

בנחה ש"ת

גליון
**דרך
אמונה**

פנינים יקרים על פרשת השבוע
מלוקט משיחותיו של
הרה"צ רבי
מאיר איתמר רוזנבוים
שליט"א

צו - פסח

גליון תל"ד

לשמיעת השיעורים בכל שבוע
על הטלפון נא להתקשר
למערכת 'דרך אמונה'

בארה"ב 718.298.3717 ולהקיש 1

בארץ ישראל (מספר טעל.חדש) 079.704.0017 ולהקיש 1

בענגלאנד (מספר טעל.חדש) 03.33015.0717 ולהקיש 1

מכון 'דרך אמונה'

הרוצה לקבל את הגליון בכל שבוע באימייל

נא לשלוח אימייל לאדרעסס 3875060@gmail.com

ולכתוב שם המבקש ואימייל אדרעסס שלו. ואי"ה נוסיפו לרשימת המקבלים



להארות והערות יכולים להתקשר לאחד ממספרי הטלפון של מערכת דרך אמונה הנ"ל

ולהשאיר הודעה על מספר 9 ובלי"נ נתקשר בחזרה אי"ה

פרשת צו

המחשבה אין לה כיס * התורה שנלמד עם חיות עולה למעלה * ע"י ענוה ממשיך עליה בכח המזבח * קבלת מסירות נפש מועיל למחילת עון * לא לרדוף אחרי כבוד וגדולה * קרבת ה' ע"י שמתרחק מכעס ותאוה * יסיר חטאו מנגד עיניו ויעסוק במצוות * חסה התורה על קרבן העני * חסה התורה על כבודו של החוטא * 'חסד שבחסד' כשמטיב לאחרים עם התחשבות במצבו * מעשה בשכרו של גבאי צדקה * הדרך האיך לבטל את התאוה * בכח התורה לא יצטרך להביא קרבן * הקרבן מביא קירוב לה' * ב' אופנים בלימוד תורה * חביבות התורה כשאינו בא לידי גיאות * ענוה מביא לשלימות הנפש

הכנה לפסח

צריך לטרוח בעצמו בעבודת החג * צריך להכין עצמו לזכות לרוח הקודש * הכנה לקבל ההארות הגדולות

קמהא דפסחא

צריכים ליתן בהרחבה שישאר לאחרי פסח * ואהבת לרעך כמוך * ע"י הצדקה נצולים מבי"ד של מעלה * לרחם על הבריות

שאיבת מים שלנו

הכד נשבר ע"י הריקודים של הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע * עמוד של אש עד לרקיע

קדשת ליל הסדר

להזהר משיחת חולין * השגת קדושה אפילו שלא הסיר טומאתו * אהבה מקלקלת את השורה * זוכים לקדושה בבחינת כהן הגדול הנכנס לפני ולפנים * באים לדביקות בה' * סיפור יציאת מצרים מבטל מחשבות רעות * ביטול מחשבות זרות מחמת השגת אמונה השלימה * כי קרן אור פניו

הגדה של פסח

אליהו הנביא מחבר ההגדה * ע"י העבודה על תאות אכילה יודעים מה נשתנה * הסימנים שישפכו רק שלשה פעמים... * הפמליא של מעלה ירדו לשמוע הקינות

ליל הסדר

יצייר בדעתו כאילו מת וחזר לעולם לתקן עצמו * לבנ"י כבר היה די מרור... * תפילת שמונה עשרה באמצע ההגדה * האמונה יותר גדולה מהראיה * לשטוף הפנים במים כדי לראותו

אכילת מצה

שלא לעקור השן שיוכלו לאכול בו מצות * להרגיש טעם בהמצה * גם על ידי אמונה פשוטה נעשים התיקונים

סגולות החג

סגולת סיפור יציאת מצרים להמשיך נסים * באותיות נמצא הכח וחיות של הנסים * הזמן מסוגל שיחרתו הדברים לכל השנה * סגולת החג לקרב את הגאולה * קירוב הגאולה בזכות האמונה ובכח התורה * סגולת החג להרגיש בני חורין מכל התאוות

שביעי של פסח

עושה עצמו כגנב * כל אדם יכול לתקן עצמו * מוטב שיטרידו אותי כאן מאשר ילכו למקומות לא טובים

עבודת הרה"ק משינאווא זי"ע * הניגון ששרו בעת קריעת ים סוף * עשירות מבית הים



פרשת צו

צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העֶלָה וגו' (ו, ב).

המחשבה אין לה כיס



יכול לאכול אם הוא רוצה בכך, וגם יכול להמנע מהאכילה ע"י שסוגר את פיו, וכן יכול ללכת ברגליו או להמנע מכך, וכן לשמור פתחי פיו מדיבור ע"י חסימת פיו, רק המחשבה אין לה כיס, שאם בא לאדם מחשבה זרה אין לו כל עצה להמלט ממנה, ועל זה צריכים זהירות יתירה, וזהו שפי' רש"י ז"ל ביותר צריך אדם לזרו במקום שיש בו חסרון כיס, דהיינו

פירש"י אין צו אלא לשון זרוז, מיד ולדורות, אמר רבי שמעון ביותר צריך הכתוב לזרו במקום שיש בו חסרון כיס. ביאר הרה"ק החדושי הרי"ם זי"ע, דהנה כל האיברים שבאדם יש להם 'כיס', היינו שיש להם כיסוי, נמצא שהפעולה תלוי בידו ושליטתו של האדם, כגון: האדם

שהוא בבחינת חושך ולילה, זהו
על ידי שיחזיק עצמו בענוה
ושפלות רוח, אז יזכה כי אש
המזבח תוקד בו.

קבלת מסירות נפש מועיל למחילת
עון

הרה"ק הצמח צדיק מוויזניץ זי"ע
פירש באופן אחר,
שהתורה רמזה לנו באיזה אופן
יזכה האדם שיתכפר לו עונו על
ידי הקרבת קרבן, הנודע דברי
הרמב"ן ז"ל (פ' ויקרא) בפסוק (א,
ט) 'עולה הוא אשה ריה ניחוח
לה', דעיקר הכוונה היא שיחשוב
אדם בעשותו כל אלה כי חטא
לאלהים בגופו ובנפשו, וראוי לו
שישפך דמו וישרף גופו, לולא
חסד הבורא שלקח ממנו תמורה,
וכיפר הקרבן הזה שיהא דמו תחת
דמו, נפש תחת נפש, כי המחשבה
טובה הקב"ה מצרפה למעשה,
והוא במחשבתו רוצה למסור את
נשמתו לכן נחשב לו כמעשה,
ומועיל הקרבת קרבן לכפר בעדו.

וזה שאמר הכתוב, 'זאת תורת
העולה 'הוא' העולה', פירוש

המחשבה שאין לה 'כיס', ודבר
זה נרמז בפרשת העולה שמכפרת
על המחשבה.

התורה שנלמד עם חיות עולה
למעלה

הרה"ק ר' שלמה מקארלין זי"ע
פירש לשון הפסוק, 'זאת
תורת העולה', דהיינו איזה בחינה
של לימוד התורה עולה למעלה
לרצון לפני ה', 'על מוקדה' היא
התורה הנלמדת מתוך חיות ואש
של מעלה.

ע"י ענוה ממשיך עליה בכח המזבח

בסגנון כזה פירש הרה"ק ר' חנוך
העניך מאלכסנדר זי"ע
בספרו חשבה לטובה, שהתורה
מרמז לנו הדרך איך זוכה האדם
לעליה, שהמצוות ומעשים טובים
שלו יעלו לשמים, ואמר הכתוב
זאת תורת 'העולה', דכאשר יש
לאדם עליה, 'הוא העולה על
מוקדה על המזבח', עליה זו בא
מעל המזבח, וממשיך הכתוב,
האיך יוכל האדם להמשיך על
עצמו בחינה זו גם 'כל הלילה',
היינו גם כאשר מרגיש בעצמו

שלא ירדוף האדם על עניני גדולה כגון כבוד או עשירות, כי הרי כל הרודף אחר הכבוד הכבוד בורח ממנו, וכל הבורח מן הכבוד, הכבוד רודף אחריו, ורק הקב"ה הוא המשפיל והמרים את האדם כפי רצונו. וזהו 'זאת תורת העולה', רומז על כבוד או עשירות שנפש האדם עולה על ידם למעלה, שיזכור 'הוא העולה', שלא יבוא הגדולה מצד מעשיו רק ברצונו של הקב"ה.

שעיקר ענין העולה הוא שיחשוב שהוא בעצמו הוא קרבן עולה, 'על מוקדה על המזבח', שיהיה בעיניו כאלו הוא בעצמו על מוקדה על המזבח ונשרף ונעשה דשן, ועל ידי זה זוכה 'והרים את הדשן', 'הדשן' בגימטריא 'שטן', דהיינו שיכול להעלות את השטן לשורש הקדושה, שזהו עיקר התיקון שיהיה בעת הגאולה במהרה.

לא לרדוף אחרי כבוד וגדולה

הבן איש חי ביאר שהפסוק רומז

וְלִבֵּשׁ הַכֹּהֵן מְדוּ בַד וּמְכַנְסֵי בַד יִלְבֹּשׁ עַל בְּשָׂרוֹ וְגו' וְשָׂמוּ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ (ו, ג).

ושפיכת דמים, 'מכנסי בד' היינו נגד תאוה, כי מכנסים מכפרים על גילוי עריות, ורומז על מי שהוא נקי עכ"פ מאלו ב' דברים הם התאוה והכעס, אזי 'ושמו אצל המזבח', שזוכה להתקרב לפני ה'.

קרבת ה' ע"י שמתרחק מכעס ותאוה

הרה"ק מאיזביצא זי"ע בספרו מי השילוח ביאר, כאן רמזה התורה איך יזכה האדם הקרוץ מחומר להתקרב להשי"ת, 'מדו' הוא הכתונת שמכפר על כעס

וּפָשַׁט אֶת בְּגָדָיו וְלָבַשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְגו' (ו, ד).

דבריו הוא, דכאשר האדם רוצה לפתוח פיו בתורה ותפלה, מיד מתייצב השטן כנגדו, ומזכיר לו כל רעתו וחטאיו, באומרו אליו שאינו ראוי והגון לעמוד לפני ה', והעצה לזה היא שיסיר ויפשוט מאתו החטאים, ויתחזק להתעלות בתורה ועבודה, והמאור שבה יחזירנו למוטב.

יסיד חטאו מנגד עיניו ויעסוק במצוות

הבית אברהם מביא בשם הרה"ק מקאברין זללה"ה רמו בכוונת הפסוק, 'ופשט את בגדיו', היינו שיפשוט ויסיר מאתו כל מה שבגד בנפשו ע"י שהלך אחר תאוות החומריות, 'ולבש בגדים אחרים' דקים ומזוככים. וביאור

עַל מַחֲבַת בִּשְׁמֹן וְגו' תְּפִינִי מִנְחַת פְּתִים תִּקְרִיב רִיחַ
נִיחַח לָהּ' (ו, יד)

בהרבה פתיתים למען כבודו של העני בעל המנחה.

כיוצא בזה מצינו בקרבן העוף של העני, שאמרה התורה (לעיל א, יז) 'ושיסע אותו בכנפיו לא יבדיל', פירש"י עם כנפיו, אינו צריך למרוט כנפי נוצתו, והלא אין לך הדיוט שמריח מריח רע של כנפים נשרפים, ואין נפשו קצה עליו, ולמה אמר הכתוב 'והקטיר', כדי שיהא המזבח שבע ומהודר בקרבנו של העני.

חסה התורה על קרבן העני

פירש"י מלמד שמעונה פתיתה. וכן מצינו בפרשת ויקרא (ב, ו) 'פתות אותה פתים'. הגאון ר' אהרן יוסף באקשט ז"ל אב"ד שאוול בספרו לב אהרן מסביר טעם נפלא למה אמרה התורה שקרבנו של העני מעונה 'פתיתה', כי התורה חסה על כבוד העני, לכן אמרה 'פתות אותה פתים', כי על ידי הפתיתה תיראה כמנחה גדולה, והמחבת תהיה מלאה

ומסביר הכלי יקר דקרבן עולה
 בא על הרהורי עבירה,
 וחטאת באה על מעשה עבירה
 חמורה של חייבי כריתות, ועל כן
 לא קבע ה' שכל קרבן ישחטו
 במקום נפרד, קרבן עולה במקום
 אחד, וקרבן חטאת במקום אחר,
 שאז היו הבריות מכירים במי
 שהקריב קרבן חטאת לכפר על
 חטאו, ונמצא שהיה החוטא
 מתבייש, כי הכל היו רואים
 ומבינים שחטא ונכשל בעבירה
 חמורה, לכן הקב"ה שחם על
 כבוד הבריות ציוה לשחוט את
 החטאת במקום שהעולה
 נשחטת, ואז לא יבחינו כלל
 במעשיו.

'חסד שבחסד' כשמטיב לאחרים עם
 התחשבות במצבו

למדנו מכאן מוסר השכל ויסוד
 גדול במושג של מידת
 'החסד', שילמד האדם מדעת קונו
 שחם על בריותיו שלא יבואו לידי
 בזיונות, וציוה להקריב קרבן העני
 יחד עם נוצותיו, אף שאין זה
 לכבודו שיהיה ריה רע בשעת
 ההקרבה, אלא רוצה הוא שיהיה

הסבר הדבר הוא, אילו היו
 מבדילים הכנפים מהעוף,
 היה העוף נשרף תיכף ומיד, והיה
 העני מצטער ומתקנא בעשיר,
 שמביא שור לקרבן, והכהנים
 עסוקים הרבה במלאכת הקרבתה,
 וגם עובר זמן רב עד שנשרף,
 ואילו בקרבנו עסוקים רק זמן
 מועט וגם שנשרף מהר, ויהיה לו
 מזה חלישות הדעת, לכן אמרה
 התורה ולא יבדיל, שישרפו את
 העוף יחד עם כנפיו, וכך יקח
 הקרבתה עוד קצת זמן, ויבוא
 העני על סיפוקו ויהא מרוצה
 בקרבנו.

חסה התורה על כבודו של החוטא

והנה דבר זה שהתורה חסה על
 כבודו של האדם שלא
 יתבזה, למדנו גם מקרבן חטאת,
 דכתיב ביה (להלן ג, יח) 'זאת
 תורת החטאת במקום אשר תשחט
 העולה תשחט החטאת', ולכאורה
 הדבר טעון ביאור, מדוע תלה
 הכתוב שחיטת החטאת במקום
 העולה, והיה מספיק באמרו
 שהעולה תשחט בצפון.

שר' פנחס נתן לו רשותו, הסתובב בבית אנה ואנה והריח בכל פינה ופינה, עד שהגיע לארון אחד, נעצר וקרא: מהארון הזה אני מרגיש את ריח גן עדן שעלה באפי עד רחוב העיר. הרה"ק ביקש מבעל הבית שיאיל במזבחו לפתוח את הארון, ובעל הבית הנבוך עומד תוהה ומשתאה, אבל לא הרהיב עוז לסרב לפקודתו של הרה"ק מצאנו ועשה כמצוותו, ופתח את הארון והתחיל לרוקן כל מה שהיה בתוכו, בגדים בלויים וישנים וכיוצא בזה, עד שלפתע נפלו מהארון בגדי כומר... ואז הראה הרה"ק באצבעו על הבגד הלזה: ממלבוש זה עולה ריח גן עדן...

לשאלת הרה"ק מאת בעל הבית שיגלה לו סיבת הדבר שמחזיק בגדים אלו בביתו, ומדוע נודף מהם ריח גן עדן, ה' מוכרח ר' פנחס לספר כל השתלשלות הדברים.

ר' פנחס פתח את פיו והתחיל לספר: רבות בשנים הגני גבאי

לעני סיפוק נפשי בקרבנו. כמו כן כאשר האדם עושה חסד עם אחרים, ישתדל בכל האופנים להטיב עמהם בדרך כבוד ובדרכי נועם שלא יבואו לידי בזיון ח"ו.

וכבר נודע בזה מאמרו של הרה"ק מקאברין זי"ע, אדם שיש לו מנעלים קרועים, ומסרו לעני, הרי זה מידת 'חסד', כי העני אין לו אפילו מנעלים קרועים כאלו, אבל אם נותן לו גם מסמר שיוכל לתקנו, זהו כבר 'חסד שבחסד'.

מעשה בשכרו של גבאי צדקה

מסופר בקהל חסידים מעשה רב בענין זה, שהרה"ק מצאנו זי"ע הגיע לעיר אחת, ובעת הילוכו ברחובות העיר נעצר ליד אחד הבתים כשהוא אומר: ריח גן עדן נודף מכאן... וביקש להכנס לתוך הבית לברר הענין. בית זה היה דירתו של ר' פנחס גבאי צדקה של העיירה. המלווים דפקו על הדלת, ור' פנחס קיבל את האורחים בסבר פנים יפות, והרה"ק ביקש רשות להסתובב בדירה מטעם הכמוס בידו, לאחר

ביקרתי שוב אצל אנשי העיר, ואמרתי לכל אחד: אתה צודק כי הייתי כבר אצלך מקודם, אבל מה אעשה, ונביתי יושב יהודי ובוכה בדמעות שלישי על צרתו, מה אעשה לו, וכי רוצה אתה שאשלח אותו לביתך לעורך רחמוך. בדברים אלו הצלחתי לאסוף סכום כסף, וחזרתי לביתי ומסרתי לו את הכסף, מגודל שמחתו חיבק ונישק אותי, ויצא מביתי שמח וטוב לב.

אחרי זמן קצר אני שומע שוב קול דפיקות בדלת ביתי, והנה עומד שם עוד יהודי נזקק, הצועק על מר מצבו כי באו מים עד נפש. ענית לו, שאיני יכול לחזור על הפתחים פעם שלישית באותו ערב, הלא יסלקו אותי מהבתים. אבל אותו נזקק לא רצה להטות אזנו לדברי, אלא ישב ובכה ונאנח, עד שלבי נשבר בתוכי ונקרע לגזרים, ולא ידעתי לשות עצה בנפשי, חשבתי בקרבי איזה עצות שאני יכול לעשות כדי לבוא לעזרתו.

לפתע עלה במוחי רעיון, הרי ליד ביתי ישנה בית מרוח, בה

צדקה בעיירה זו, הולך אני מאיש לאיש ומבית לבית לאסוף כסף לצרכי עניים, פעם אחת יצאתי מביתי לאסוף כסף לצרכי צדקה, וכאשר חזרתי לביתי, מצאתי איש יושב על פתח ביתי וממתין לי, כאשר רק נכנסתי הביתה התחיל לצעוק: שמע ר' פנחס, בצרה גדולה אנכי, החובות מעיקים, הנושים עומדים על ראשי, ואני מוכרח להשיג עתה סכום כסף כך וכך, ואם לא כן אבדה תקותי... ענית ואמרתי לו, אני מבין למצוקתך, אבל מה אעשה, הלא עכשיו גמרתי לשוב בכל בתי העיירה, וחילקתי את כל מעות הצדקה שבידי, להיכן אוכל ללכת עכשיו שנית?!. אבל אותו היהודי פתח בבכי מר שנגע ללבי, וצעק אוי לי, איזה מזל רע יש לי!

ממשיך ר' פנחס לספר: הרהרתי לעצמי, היהודי בוכה כל כך על מזלו המר, מה יקרה אם אלך לאסוף צדקה בשנית, אם אצליח מה טוב, ואם לא אצליח, לפחות אדע שעשיתי כל מה שביכולתי. ואכן הלכתי פעם שניה,

בחור ענה: כדברך, אתן לך שלשה רובלים אם תסכים לעשות כבקשתי. באותם רגעים השבתי לעצמי מה לעשות, הרי אם אעבור בכל חוצות העיירה מלובש בבגדי כומר, וכל הפוחזים והריקים הולכים אחרי ומוחאים כפיים ומתופפים, יגידו עלי שדעתי נטרפה והשתגעתי, אבל התעמקתי יותר במחשבותי, ואמרתי לעצמי כדאי הוא כל הבזיונות, העיקר שאוכל לעזור לאותו יהודי מסכן ואומלל היושב בביתי ומחכה ומצפה לעזרה.

לאחר שהסכמתי לדבריו, יצא אותו בחור לביתו, והביא את הלבוש, התעטפתי בו כדרך הכומרים, וכל הבחורים צחקו מאוד, והם הכינו פחים ומקלות, ויצאנו לרחובות, הבחורים נתנו קולם בזמרה, וכולם הביטו מהמרפסות והחלונות, ותמהו מאוד על המחזה, איך זה שהגבאי צדקה עושה דבר כזה, הן לא פורים היום, אין זאת אלא שהשתגע, וכך עברנו על כל העיירה כולה, ואחרי שסיימנו

מתאספים מידי לילה בחורים פוחזים וריקים, ושותים לשכרה, ומבלים את הזמן בכל מיני משחקים, אלך לשם ואנסה את מזלי, אולי אצליח להוציא מהם כסף לצרכי צדקה, יהיה מה שיהיה, ואפילו אם ילעגו לי וישחקו עלי, אבל עלי מוטל לנסות. אזרתי עוז ואומץ והלכתי לשם, כאשר אך נכנסתי, מיד קדמו את פני בצחוק, שלום עליכם, הוא כבר שוב פה, מה? שוב צדקה? עוד פעם כסף? תוך כדי כך צעקתם, פנה אליו אחד מהבחורים שהיה בנו של גביר, ואומר לי: שמע ר' פנחס אני מוכן לעשות אתך עסק, הלא אתה רוצה כסף, היה אצלנו כומר והוא השאיר לנו את בגדי הכמורה שלו, אני אלך ואביא את המלבושים האלו, ואתה תלבש אותם, ואנחנו נלך אתך על פני חוצות בכל העיירה ונתופף לפניך על גבי פחים, ואם תסכים לזאת אתן לך את כל הסכום שאתה נצרך.

אמרתי לו: הרי אני זקוק לשלשה רובלים שלמים? אותו

יוכל לגשת אליך בהיותך לבוש בזה, תצווה לבני ביתך שלאחר מותך יקברוך בתכריכים אלה, וכך היה.

אחרי שעברו שנים הרבה, החליטה ממשלת פולין לסלול דרך בבית הקברות שבתוכו הי' קבור אותו גבאי צדקה, ולפיכך הוצרכו לפתוח את הקברים ולהעביר את עצמות המתים למקום קבורה אחר, והנה כאשר פתחו את קברו של אותו גבאי צדקה, מצאו את גופו בשלימות כבשעת פטירתו.

הניח על השולחן את שלשת הרובלים שהבטיח, וגם נתן לי את בגד הכמורה במתנה. וכאשר לקחתיו בידי, הרהרתי בנפשי כי בזכות בגדים אלו זכיתי להחיות נפש יהודי, אם כן אשאיר בגד זה אצלי למזכרת.

כאשר שמע הרה"ק מצאנו את סיפורו, זלגו עיניו דמעות, ואמר: בן כן, עשית דבר נכון, תיקח את הבגד הזה כתכריכים עבורך לאחר אריכות ימים ושנים, אינך זקוק לתכריכים אחרים, שום מלאך חבלה לא



וַיִּשְׁחַט וַיִּקַּח מִשָּׁה מִדְּמוֹ וּגּוֹ' (ה, כג).

נמשך אחרי תאוות העולם הזה, אפילו בדברים המותרים, מהו העצה להמלט מזה, מתחלה 'ויתמהמה' דהיינו שלא ימהר לעשותם, וידחה את זה לשעה מאוחרת יותר, ולא יחשוש שיאחר למלא תאותו, ואח"כ צריך להיות 'וימאן' שלא ירצה למלא תאותו בכלל, ואח"כ 'וישחט' הכוונה על

הדרך האיך לבטל את התאוה



הנה מצינו בג' תיבות בתורה שטעם העליון היא 'ששלת', על תיבת 'וישחט' האמור כאן, על תיבת 'וימאן' דכתיב ביוסף, ועל תיבת 'ויתמהמה' דכתיב בלוט. הבית אברהם מבאר שנרמז בזה דרך בעבודת ה', דכאשר האדם

דרך הכתוב 'ושחט אותו על ירך המזבח צפונה לפני ה', שיבטל את התאוות לגמרי מעל לבו, וכך יזכה להתקרב לפני השי"ת.



זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלואים וגו' (ו, לו).

קרבן, כדאמרינן בסוטה (כא, א) תורה בין בעידנא דעסיק בה ובין בעידנא דלא עסיק בה מגנא ומצלא.

הקרבן מביא קידוב לה'

המהר"ל ז"ל (תפארת ישראל פרק ע) מבאר ענין הקרבת הקרבנות, דהחטא גורם להתרחקות האדם מהשי"ת, וכאשר מביא קרבן יש לו קירוב אל השי"ת, ולכך הוא יוצא מן החטא.

אמנם יש לנו לידע, שקירבת אלוקית אינו דבר פשוט, וצריך האדם להתעמק במחשבתו תמיד, מה טוב גורלו שזכה להיות מעם הנבחר, ולהיות קרוב לה' בכל עת, ולא יהא דומה לאותו חסיד אשר נכנס להרה"ק מקאצק

בכח התורה לא יצטרך להביא קרבן

איתא בגמרא (מנחות קי.) אמר ריש לקיש מאי דכתיב 'זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם', כל העוסק בתורה כאילו הקריב עולה מנחה חטאת ואשם. מקשה על זה רבא א"כ למה כתוב 'לעולה למנחה', הי' לו לכתוב 'עולה ומנחה' בלא למ"ד, אלא אמר רבא כוונת התורה לומר שכל העוסק בתורה אינו צריך לא עולה ולא חטאת ולא מנחה ולא אשם.

וביאר המהרש"א ז"ל כוונת דברי רבא, דלא רק אחרי שנתחייב כבר בקרבן, אזי נחשב לימודו כאילו הקריב קרבן, אלא דהתורה מגנא ומצלא שלא יבא לידי חטא, וממילא לא יתחייב

ועולה כמנחה לריח ניחוח לה',
 והב' כאשר אינו לומד לשמה אלא
 לקנתר או להקרא רבי וכדו', דזאת
 התורה עצמה היא בבחינת
 'לחטאת ולאשם', שאז 'פושעים'
 יכשלו בה ר"ל.

בביבות התורה כשאינו בא לידי
 גיאות

ביסוד העבודה פירש אומרו זאת
 התורה 'לעולה', היינו אם
 עוסק בתורה וכוונתו לשמים,
 'למנחה' הרי זה חביב ומרוצה לפני
 הקב"ה, אבל 'לחטאת ולאשם',
 אימתי תורתו נעשית לו כסם
 המות רח"ל, 'ולמילואים' כאשר
 על ידי עסק בתורה מתמלא
 בגיאות, שאז אין רוח המקום נוחה
 ממנו, כדכתיב (תהלים קא, ה) 'גבה
 עינים ורחב לכב אותו לא אוכל'.

זי"ע, וסיפר לרבו שראה בחלום
 הלילה את הקב"ה... אמר לו רבו,
 מסתמא השבת כל היום עליו,
 כדאיתא בגמרא (ברכות נה, ב)
 אין מראים לו לאדם אלא
 מהרהורי לבו, והשיב, הן הייתי
 עסוק כל היום מהבוקר ועד ערב
 בסדר יומי, בתורה ותפילה וכדו',
 מאשמורת הבוקר ועד חצות
 הלילה, ולא היה לי זמן לחשוב
 מזה' כלל וכלל...

ב' אופנים בלימוד תורה

הרה"ק מרוזין זי"ע פירש כוונת
 הכתוב, 'זאת התורה'
 בהתורה יש שתי בחינות, 'לעולה
 למנחה', הא' כאשר לומד 'תורה
 לשמה', על מנת לשמור ולעשות
 ולקיים כל המצוות, אז נאמר עליו
 'צדיקים ילכו בס', שמתעלה בה

וּמִפְתַּח אֶהָל מוֹעֵד לֹא תֵצְאוּ שְׁבַעַת יָמִים עַד יוֹם
 מְלֵאת יְמֵי מְלֵאֵיכֶם וּגו' (ח, לג).

מנאדבורנא זי"ע במאמר מדרכי
 פירש, שהתורה מלמדינו מעלת
 מידת הענוה שעל ידה באים

ענוה מביא לשלימות הנפש

זקה"ק הרבי ר' מרדכי' לע

ואמר הכתוב 'שבעת ימים' הרומז לימי חייו של אדם שבעים שנה, שכל ימיו יחזיק כן, 'עד יום מלאות ימי מלאיכם, פי' 'מלאות' הוא לשון שלימות, שעי"ז תזכו לבוא אל שלימות הנפש.

לשלימות הנפש, לזה אמר 'ומפתח אוהל מועד לא תצאו', שצריך איש הישראלי להיות עומד כל ימיו אצל הפתח בתחילת הדרך, ולהחזיק עצמו כאילו עדיין לא עשה כלום בעבודת השי"ת,

פסח

הכנה לפסח

פסח על בתי בני ישראל במצרים, שגם השי"ת בעצמו פסח על בתי ישראל, אפילו שהיה אפשר לו לעשותו ע"י שליח, מ"מ עשאו הקב"ה בכבודו ובעצמו, לכן גם אנחנו עושים כל עבודת הפסח בעצמנו בבחינת 'אני לדודי ודודי לי', דכמו שהקב"ה מרח בעצמו להצילנו, כמו כן צריכים אנו לטרוח בעצמינו בטירחא דגופא.

צריך להכין עצמו ליזכות לרוח הקודש

הרה"ק מסאטמאר זי"ע היה רגיל לומר כמעט בכל שנה בליל הסדר בשמו של הרה"ק ר' יהושע מקראלי זי"ע, שמי שאין

צריך לטרוח בעצמו בעבודת החג

הכנה מרובה נצרכת לחג הפסח, לטרוח בכוחות עצומים לנקות את כל הבית מחמץ וכדו', ובני ישראל טורחים ומתייגעים בכוחות עצמם, ואין מלאכתם נעשית על ידי אחרים. הכתב סופר מבאר שזהו ביאור שאלת בן הרשע מה העבודה הזאת 'לכם', היינו למה האבות טורחים בעצמם בעבודה קשה זו לשחוט ולצלול את קרבן הפסח, ולא מניחים לעבדיהם ומשרתיהם לעשות המלאכות הקשות האלו כדרך העולם, ע"ז קאמר הפסוק 'ואמרתם זבח פסח הוא לה' אשר

יותר מהראוי לנו, בדרך של דילוג וקפיצה כנרמז בשם 'פסח', אך הדבר תלוי בתנאי שנעשה הכנה בראוי לקבל הארה גדולה כזה, בבחינת בגדי הלבן כנ"ל, ולרמז זאת לובשים בגדי לבן בליל הסדר.

ובחובת הכנה למצוה פירש הרה"ק מקאצק זי"ע הפסוק (בראשית לב, יד) 'ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו', שאם האדם מתקרב לה' בלי הכנה מקודם, ועושה מצוה בלי הכנה ראויה, אין המצוה הולך לצד הקדושה רק להסטרא אחרא ר"ל, וזהו הרמז 'ויקח מן הבא בידו' דהיינו מצוה בלי הכנה, כדבר הבא לידו מעצמו בלי שום טירחה, 'מנחה לעשו' הרי זה כנותן מתנה להסטרא אחרא ר"ל, שמצוה הלזו אינה מתקיימת בידו.

לו רוח הקודש בליל הסדר אינו בגדר איש... וכאשר רצו להפריע אותו מסדרי עבודתו הק' בימי חודש ניסן בשביל צרכי הכלל והפרט, היה אומר שבכל הימים של חודש ניסן צריך האדם להכין את עצמו בהכנה דרבה לקראת עריכת הסדר, שהרי צריכים להגיע בו לידי רוח הקודש.

הכנה לקבל ההארות הגדולות

בשם משמואל כתב דלכן נוהגים ללבוש בליל פסח בגדי לבן, דכתיב (קהלת ט, ה) 'בכל עת וגו' בגדי לבנים ושמן על ראשך אל יחסר', כי 'הבגדים הלבנים' רומזים להכנה שעושה האדם בעצמו, ו'השמן' רומז לחכמה הנשפעת ממרום. והנה בליל פסח משפיע הקב"ה עלינו הארה גדולה

קמחא דפסחא

ונותנים מעות לקמחא דפסחא, להחיות לב הנצרכים שיוכלו לחוג את החג בהרחבה גדולה, ולקיים כל מצוות היום בשמחה והרחבה.

צריכים ליתן בהרחבה שיסאר לאחרי פסח

מנהג ישראל קדושים שנתבעים

בחול המועד פסח כאשר נכנס
הרה"ק מקאלאשיץ לבית
המדרש להתפלל, והניח טליתו על
שכמו ואמר בהתלהבות 'הריני
מקבל עלי מצות עשה של ואהבת
לרעך כמוך', ניגש בעריש הנ"ל
אליו והתחצף לשאול: זהו 'ואהבת
לרעך כמוך'? כשבבית רבינו יש
כל טוב, ואצלי בבית אין כל
מאומה, אין מצות, אין בשר, אין
ביצים, ואין תפוחי אדמה! הרה"ק
לא השיב לו כלום, רק מיד התעטף
בטליתו והתפלל במהירות רבה
שלא כהרגלו לתמהון כל הנוכחים.

אחר התפלה מיהר הרה"ק לביתו,
אחרי כמה רגעים כבר ראו
אותו הולך ברחוב העיר, כאשר
על כתפיו שני שקים גדולים
מלאים מאכלים מכל המינים,
וטרח והלך דרך ארוכה עד שהגיע
לביתו של אותו איש פשוט
שהתגורר בקצה השני של העיר,
ומסר את השקים לידו בתשואת
חן ושב לדרכו, אז הודה האיש
הנ"ל שאכן הרה"ק מקיים בכל
עת תמיד בכל לבבו מצות 'ואהבת
לרעך כמוך'.

מסופר על הרה"ק מהרי"ד
מבעלזא זי"ע, שלפני חג
הפסח קרא לאחד ממשמשיו,
ושאלו אם כבר נתן לעני פלוני
מעות לצורך כל צרכי החג, והשיב
בחיוב, שאל אותו הרה"ק כמה
נתן לו, ענה אותו משמש שנתן
לו סכום מעות שמספיק לקניית
מצות ויין ותפוחי אדמה, אמר לו
הרה"ק אין זה מספיק, אם אתה
רוצה שיהיה לו עונג יום טוב
בשלימות, אתה מוכרח ליתן לו
יותר מעות, כדי שיוכל לקנות
גם אחרי החג אוכל לבני
משפחתו, שאם לא כן - הרי
במשך כל ימי החג יהא שרוי
בדאגה מהיכן יקח כסף לפרנס
את משפחתו אחרי החג.

ואהבת לרעך כמוך

בספר דברי חנה (ח"ב דף קכה)
מסופר על הרה"ק
מקאלאשיץ זי"ע שבימי מגוריו
בעיר קאשוי היה שם איש הדיוט
עני ואביון וגם משולל מדות
ונימוסין, שמו וכינויו היה 'דער
רויטער בעריש'.

ע"י הצדקה נצולים מבי"ד של מעלה

יש לדעת ששכר מצוה זו רבה מאוד, שמציל את האדם מדינה של גיהנם, וזוכה לחיי העולם הבא, כמו שאפשר ללמוד מן העובדא דלהלן (פפר שיחות חיים דף י"ח). הרה"ק מרוזין זי"ע הגיע פעם אחת לשכון כבוד באיזה עיר, והאכסניא היתה אצל גביר גדול שהיה לו בית גדול ורחב ידים ונאה ומפואר עד למאוד.

כאשר נתוודע בעיר השמועה שאותו צדיק וקדוש בא לחון את פני העיר, מיד נתאספו לבית הגביר אנשים ונשים ומ"ף מכל רחבי העיר, וכמובן שרצפת הבית נתלכלכה מאוד בטיט ורפש על ידי פסיעותיהם של המון העם שצבאו על הבית, והגביר התרגז עליהם עד למאוד. וכאשר נודע דבר כעסו לפני הרה"ק, קרא אליו את הגביר, ואמר לו אספר לך מעשה נפלא.

שולחנו היו סמוכים ששה בנים, וגם אביו ואמו הזקנים, כאשר התקרב חג הפסח לא ידע לשית עצות בנפשו, כי לרש אין פרומה לפורטה לצורך הוצאות החג המרובים, וכדי להכין מצות על כל ימי הפסח. עד שהחליט לנסות את מזלו, לנסוע לעיר הגדולה לשלוח ידו באיזה מסחר ועסק, אולי יצליח ה' את דרכו, ויראה ברכה בעמלו ובמשלח ידו. כאשר חשב בן עשה, וכאשר הגיע לעיר עמד ה' בעזרו, ונודמן לו איזה עסק טוב שהרויח על ידו ששה זהובים. כמובן ששמחתו היתה עד אין לשער, ומיד הלך וקנה קמח, והלך להאופה כדי שיאפה לו מצות, אבל האופה אמר לו שימתין עד שיגמרו העשירים לאפות קודם את המצות שלהם, בלית ברירה המתין העני עד רדת הלילה, וכשגמרו העשירים לאפות המצות שלהם, לקח האופה את הקמח מאתו ואפה לו מצות כבקשתו.

העני הסתפק מה יעשה עם המצות, שהיה ירא לחזור

מעשה בעני מרוד ומדוכא שהתגורר בכפר, ועל

למשרתו להוציא את העני ועגלתו מן הרפש, וכן עשה. כאשר ראה הגביר שכמעט פרחה נשמתו של העני מחמת הקור והעייפות, מיהר להושיבו על העגלה ולהחיותו עם יי"ש, גם הוסיף ללוותו ככרת דרך עד לביתו שלא יפול שוב באחד הבורות הנמצאים על אם הדרך. כאשר הגיעו עד שערי בית העני, הבחין הגביר שבבית העני חושך ואפילה ועניות ודחקות נוראה, לזאת נכמרו רחמיו עד למאוד, והוציא מכיסו שש מאות רובל ונתן לו, ואמר לו שיקנה צרכי החג בהרחבה, ומהכסף שישאר אצלו יבנה לו בית כראוי, והגביר שב לביתו.

לאחר שנפטר הגביר בבוא זמנו הביאו את נשמתו למשפט לפני הבית דין של מעלה, ושאלו אותו 'האם עסקת באמונה', וכשעדיין לא הספיק לענות בעצמו, כבר נקבצו ובאו מכל הצדדים אלפי מלאכי חבלה, וכל אחד צעק שנברא מעבירה פלוני או פלוני, וכמובן שתיכף יצא פסק דינו לגיהנם.

לביתו בחשכת הלילה, כי הדרך היתה משובשת למאוד, מלאה בורות של מים טיט ורפש, וחשש שמא יפול בהם, אבל מצד שני היה קשה לו להשאר בעיר עד שתאיר היום, שידע שנפשות בני ביתו עטופים ברעב וכחושך ואפילה, כי לא היה בידו די כסף לקנות להם גרות להאיר את החשיכה. עד שגברו רחמי האב והחליט לחזור לביתו, ושם מבטחו בה' שישמור את דרכו, ואכן נסע בעגלתו לביתו. אולם נתקיים בו הפסוק (איוב ג, כה) 'את אשר יגורתי בא', שבאמצע הדרך נפלה עגלתו באחד הבורות המלאים טיט ורפש, העני ניסה כמשך זמן רב לחלץ את העגלה משם בכל כוחותיו, אבל לא עלתה בידו, והרים את קולו בבכי גדול.

באותו זמן נסע בסמיכות לשם גביר אחד עם משרתו, וכאשר שמע הגביר קול בכי, שלח מיד את משרתו לבדוק סיבת הבכי, ומשרתו השיב לו שאיזה יהודי נפל עם עגלתו וסוסו לתוך הרפש, מיד רץ הגביר לשם, וציוה

האכסניא, ושאלו: האם שמעת
 מה שסיפרתי לך, לפעמים אפילו
 'בלאטע' (טיט ורפש) של יהודי
 יש בכוחה להציל מדינה של
 גיהנום, לכן אל תתאונן על
 הלכלוך הנגרם מכל האנשים
 הנכנסים לתוך ביתך, שאין זה רק
 להנאתך ולטובתך!.

ובודאי הדברים אמורים גם לגבי
 ענין 'קמחא דפסחא', וכל
 עניני הצדקה, שכל הזוכה להרים
 תרומת ה' מכספו צדקתו עומדת
 לעד, שיתוספו לו לכף הזכות כל
 אלו הנפשות אשר החיה בנדבת
 לבו, ובזה יזכה להטות את הכף
 לזכותו ולהצלחתו, ולקבל חלקו
 בעולם הבא בלי שיצטרך להזדכך
 בגיהנום, וכמובן שהקרן קיימת לו
 לעולם הבא, ופירותיהם אוכלים
 בעולם הזה, בעושר ואושר וכבוד
 וכל טוב סלה.

לרחם על הבריות

בספר ויהי אור (עמוד שנה)
 מסופר, שהרה"ק הבית
 אברהם מסלאנים זי"ע נכנס פעם
 אחת להמקום אשר ביררו שם

אבל טרם שחתמו פסק דינו, בא
 מלאך אחד לפני בית דין של
 מעלה, וצעק איך אפשר לפסוק לו
 גיהנום, הלא החיה עשרה נפשות
 מישראל, העני ואשתו והוריו
 הזקנים וששת בניו, והרי אמרו
 חז"ל שהמחיה נפש אחת מישראל
 כאילו קיים עולם מלא.

אמרו לו הבית דין של מעלה,
 אדרבא תוכל להמליץ טוב
 בעדו, מיד אמר המלאך, שישקלו
 את העבירות והמצוות על ב' כפות
 המאזנים, אמנם העבירות הכריעו
 עדיין את כף המאזנים לחובה,
 מיד הביא המלאך את העני עם
 אשתו וששת בניו ואביו ואמו,
 והניח גם אותם על כף הזכות,
 אולם כל זאת גם לא הועילו
 להכריע את העבירות הרבים, מיד
 הלך המלאך וקיבץ את כל הרפש
 והטיט שהיהודי נפל לתוכם, וגם
 העגלה והסוס, והניחם על כף
 הזכות, אז הכריע כף הזכות את
 העבירות, ונגמר דינו להיות
 מנוחלי עולם הבא.

כשסיים הרה"ק מרוזין את
 הסיפור פנה לבעל

ישנו בחור בישיבה שאין לו בגד חדש לפסח, וגם בגדו הישן קרוע ובלוי, ועל השלחן אין לו פמוטים של כסף, ואפילו מצות יש לו רק בצמצום גדול, וכשיגיע חג הפסח יתן אנחה אחת לפני הקב"ה, איזה פנים יהיה לנו, ואיזה פנים יהיה לו... ופרץ בכני...

החטים למצות מצוה, ופנה לבנו יחידו ואמר לו: אצלי בשלחן של ליל הסדר ישנם פמוטים מכסף טהור, ועוד הרבה חפצים מכסף טהור, ובשעת הסדר אני לובש את הקאפטן היפה והיקר של הרה"ק מטשארטקוב זי"ע, ואתה לובש את הקאפטן החדש שלך, ומי ידמה לנו בשעה זאת. אבל



שאיבת מים שלנו

הישועה, ומרוב התלהבות נשבר הכד, ולא נשאר בידו רק אזני הכלי, בלי הכד ובלי המים.

הרה"ק מקאליב בראותו זאת פתח את פיו בחכמה ואמר, שעכשיו הבין למה מדגיש רש"י בפסוק (במדבר ה, ג) 'ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרותיה', 'להגיד שבחו של אהרן שלא שינה'. וכבר הקשו המפרשים האיך סלקא דעתך לחשוב על אהרן כהנא קדישא שישנה מציווי הבורא ח"ו. אלא בוודאי כשנכנס אהרן אל הקודש

הכד נשבר ע"י הדיקודים של הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע



בספר אביר הרועים (קאליב דף יט) מסופר, בשנה אחת היה הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע בעיר קאליב לחוג שם את חג המצות, ולפנות ערב בליל בדיקת חמוץ הלך יחד עם הרה"ק ר' איזיק'ל מקאלוב זי"ע לשאוב מים שלנו לשם מצות מצוה, כשגמר הרה"ק מבארדיטשוב למלאות את כדו, אחז את הכד בידיו בשני הצדדים, והתחיל לרקוד ולשיר בדביקות נפלאה ובשמחה רבה 'ושאבתם מים בששון ממעיני

אנשי הבית איה מקום כבודו, וענו לו שהלך כעת לשאוב מים שלנו בשביל המצות שנאפים בימי חודש ניסן. באמצע נכנס הרה"ק מרימנוב ובידו שני דליי מים שאובים, והעיד הרה"ק משינאווא דבאותה שעה ראה על ראשו של הרבי ר' הערש עמוד אש הבוקע ועולה עד לרקיע.

וסיים הרה"ק משינאווא ואמר, אם זה היה רק בעת שאיבת מים שלנו למצות שאפה בחודש ניסן, א"כ מי יוכל לשער מה שהיה בשאיבת מים שלנו לאפיית המצות מצוה של ערב פסח, ומי יוכל לשער גודל עבודותיו הק' בעת אפיית המצות בערב פסח, ועל אחת כמה וכמה עד היכן גדלה מעלתו בעת עריכת הסדר ואכילת כזית מצה בליל התקדש החג. והרה"ק משינאווא התחיל להכות בידיו על השלחן בקול רעש גדול ובהתעוררות נפלא, עד אשר התעלף מגודל ההתלהבות וההתפעלות מגודל קדושת הרה"ק מרימנוב ועבודתו הק'.

פנימה להדליק את המנורה, היה מכוון כוונות קדושות והי' מתעלה במדריגות נשגבות, ושמא יעלה על הדעת שאהרן הכהן מתוך דביקותו בהדלקת המנורה בכל הכוונות, שפך כל השמן מסביב להמנורה, ולא אל תוך גרות המנורה עצמה, לזה אמר הכתוב ויעש 'בן' אהרן, להגיד שבחו של אהרן שלא שינה, שאע"פ שהדליק את המנורה בדביקות גדולה, מ"מ התאפק בכל כוחו, ולא רקד ולא קפץ, רק לבו היה בוער בקרבו כלפיד אש – רק בפנימיותו, אבל כלפי חוץ לא היה נראה לעין כל, וכך עשה את מצותו בשלימות כמו שנצטווה.

עמוד אש עד לרקיע

בספר רזא דעובדא (שער האותיות דף נו) מסופר, שהרה"ק משינאווא זי"ע נסע פעם אחת בימי חודש ניסן לבקר בהיכלו של הרה"ק הרבי ר' הערש מרימנוב זי"ע, ובבואו לרימנוב לא מצא את הרה"ק בביתו, ושאל את

קדושת ליל הסדר

להזהר משיחת חולין

בשל"ה הק' כתב, הלילה הזה וכל הדינים הנוהגים בו יש בהם קדושה רבה במאוד, כי אז בחר בנו השי"ת מכל העמים וקדשנו במצוותיו. על כן ראוי לאדם להיות נזהר בלילה הזה משום שיחה משיחת חולין, ויזהיר בני ביתו על זה, ולא יהיו נפרדים מדביקות השי"ת רגע כמימרא, רק יתעסקו הכל במצוות הלילה הזה ובסיפור ניסי מצרים לפרסמם לבני ביתו.

השגת קדושה אפילו שלא הסיד
טומאתו

בלילה הזה כל אדם זוכה לקדושה גדולה, אפילו שלא הסיר עדיין טומאתו מאתו, ולא הכין את נפשו כראוי, כמו שכתב הרה"ק מקאסוב זי"ע בתורת חיים לבאר הרמז בשתי הסימנים הראשונים של 'קדש ורחץ', שמרמזו על גודל קדושת ליל הסדר, והקדושה הגדולה שזוכה האדם להשיג בה, שאף על פי

שבכל השנה צריך האדם מקודם לרחוץ את עצמו מכל טומאה, ואז יוכל לבוא לידי קדושה, אבל בליל פסח אינו כך, שהרי בני ישראל היו משוקעים במ"ט שערי טומאה במצרים, וכמעט שנפלו בשער החמישים ר"ל, וע"כ הוצרך הקב"ה לדלג על הסדר הרגיל, כמו כן בכל שנה ושנה בהגיע ימי הפסח צריך האדם להתחזק באמונה שלימה, וזהו 'קדש' היינו בליל זה יוכל לבוא לידי קדושה, אפילו שלא הכין עצמו כראוי לרחוץ זוהמתו מאתו, ואחר כך 'ורחץ' שאחרי הפסח ירחץ עצמו מטומאתו מעט מעט בהדרגה עד חג השבועות.

אהבה מקלקלת את השורה

הרה"ק האמרי אמת מגור זי"ע הסביר מעם הדבר שנפסח יכולים להגיע למדרגה נעלה בקדושה, אף שעדיין לא עזבו לגמרי את הטומאה, כי פסח הוא בבחינת 'אהבה', שבו מתחזק אהבת השי"ת לעמו

למאוד, וצעק בהתלהבות ותשוקה גדולה, 'רבנו של עולם, אדער איך זאל אין דיר אריינגיין, אדער גיי דו אריין אין מיר' (או שאני נכנס כך, או שאתה נכנס בי, כביכול), ומגודל ההתלהבות והדביקות דפק על השולחן, ולא השגיח על כל הדברים שמונחים עליה, ונהפכו כל הכלים היקרים שעמדו על השולחן, ונפלו כל המאכלים.

סיפור יציאת מצרים מבטל מחשבות רעות

הרה"ק החוזה מלובלין זי"ע ביאר שסגולת מצוה זו לבטל מלב האדם מחשבות רעות, ומעתה מחשבת האדם תהי' מהורה וקדושה לגמרי, שהרי במצרים היו לבני ישראל מחשבות רעות לעבוד עבודה זרה, וכבר אמרו חז"ל שהיו בהם עובדי עבודה זרה ממש (שמו"ר טו, ב; כא, ז), והקב"ה הוציא אותם ממ"ט שערי טומאה, והביאם למ"ט שערי בינה (זו"ח פ' יתרו). וע"כ כאשר האדם מספר זאת באזני בנו ובן בנו, ממשיך עליהם בחינה זו, שיטהרו ויזדככו מכל מחשבת

ישראל, והקב"ה משפיע לבני ישראל שפע קדושה אפילו כשאינם עדיין ראויים לזה, כי אהבה מקלקלת את השורה, וזה נרמז באמרו (במדבר מ, יא) 'על מצות ומרורים יאכלוהו', שאפילו כאשר יש עדיין באדם בחינת 'מרורים' הוא היצר הרע, מ"מ כבר יכול לקבל את השפעת הקדושה של פסח.

זוכים לקדושה בבחינת כהן הגדול הנכנס לפני ולפנים

המהר"ל ז"ל כתב בתוקף קדושת החג, שזהו הטעם שלובשים 'קיטל' בעת הסדר, להורות שכל איש זוכה בלילה הזה להיות במדרגת כהן הגדול הנכנס לפני ולפנים, שכל הבית הוא בבחינת 'קודש קדשים', וכאילו מקריב בו קטורת לריח ניחוח לפני ה'.

באים לדביקות בה'

הרה"ק הרמ"ח מסלאנים זי"ע סיפר (מאמר מרדכי הוספות דף לד), שהרה"ק מבארדיטשוב זי"ע נתלהב פעם אחת בליל פסח

שלימה שהקב"ה יודע כל מחשבותיו.

והנה יש רגע אחד באותו הלילה, שבו האמינו בני ישראל במצרים באמונה שלימה, כמו שכתוב (שמות יב, כט) 'ויהי בחצי הלילה' וגו', וזה הדבר הוא נצחי גם לדורות, ואף עתה אם ישמור האדם את עצמו מתחילת הלילה מכל פניה ומחשבה זרה, רק יעמיק את שכלו במחשבות קדושות וטהורות, עד שיעבור עליו אותו הרגע של חצות, אזי יוכל לבא אל האמונה השלימה שהשיגו אז אבותינו בצאתם ממצרים, שהדבר הזה הוא נצחי בכל שנה ושנה.

כי קרן אור פניו

כבר נודע מגודל קדושת הצדיקים זי"ע, אשר קדשו את עצמם ביותר בליל הסדר, וכמסופר על מרן החתם סופר זי"ע שנתעלה ביותר בגודל קדושתו בליל הסדר, וקולו היה נשמע למרחק של כמה רחובות, ולא היה אפשר כלל להביט על קלסתר פניו הקדושים, כי קרן אור פני משה.

פסול, ויזכו לאמונה מהורה והכרה ברורה באחדות הבורא, כמו שאמר הכתוב (שמות י, ב) 'ולמען תספר באזני בנך ובן בנך' וגו', ומסיים 'יודעתם כי אני ה', שתדעו ותכירו שיש אלקים.

ובזה מבאר מה שאומרים בהגדה, 'וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח', שקאי על נפש האדם, דכיון שמרבה בסיפור יציאת מצרים שזה מביא לטהרת המחשבה, האדם נעשה מרגע לרגע יותר משובח.

ביטול מחשבות זרות מחמת השגת אמונה השלימה

הרה"ק מרימנוב זי"ע כתב ג"כ בענין זה שפסח הוא זמן הגאולה השלימה לבני ישראל, עד שיכולין לבוא אל תכלית הידיעה השלימה באמיתת מציאותו ית"ש, איך הוא סובב וממלא כל עלמין, ולית אתר פנוי מניה, וזה גורם שיתבייש האדם לחשוב מחשבות זרות, מחמת שיאמין באמונה

מגאליציא תוכל להביט עליו, אבל כשהגיע ליל הסדר נוכחה לראות שאכן כנים הדברים שלא יתכן להביט על חותנה בשום אופן שבעולם.

ומסופר שכלתו אשת בנו הרה"ק הכתב סופר זי"ע, כאשר שמעה דבר זה חשבה לעצמה שזה סתם 'אונגארישע' סיפורי מעשיות, אבל היא שבאה



הגדה של פסח

ע"י העבודה על תאות אכילה יודעים
מה נשתנה

אליהו הנביא מחבר ההגדה



בספר שיח זקנים (ח"ב דף קפ"ה)
מסופר, פעם אחת בעת
שהרה"ק מהרי"ד מבעלזא זי"ע ערך
את הסדר, ראה בהגדה כתוב
בלשון אידי"ש קודם מה נשתנה
בזה"ל: 'מען ריקט אוועק דעם
שיסל און מען פרענט מה נשתנה'
(מוזים את הקערה ושואלים מה נשתנה), אמר
הרה"ק "אודאי אודאי! אז מען
ליגט נישט אין שיסל ווייסט מען
מה נשתנה הלי"ה!". (בודאי ובודאי אם
אין הראש מונח שקוע בתוך הקערה - היינו תאוות
האכילה - אזי משיגים ויודעים מה נשתנה).

הסימנים שישפכו רק שליטה פעמים...



בספר גן יוסף (דף קנב) מובא,

הרה"ק ר' אהרן מנחם מענדל
מראדזימין זי"ע בהקדמת
פירושו להגדה צמח מנחם, כתב
בזה הלשון: שמעתי מכ"ק אאמו"ר
הרה"ק ר' שלמה יהושע
מראדזימין זי"ע, שאמר בשם כ"ק
זקני הרה"ק רבי יעקב אריה
מראדזימין זי"ע, ששמע מפה קדשו
של רבינו הקדוש הנקרא הרבי ר'
בונם זצוקללה"ה מפרשיסחא,
שהוא מכיר מהלשון של ההגדה
של פסח, ובפרט מהמאמר 'ברוך
המקום ברוך הוא' הנאמר בהגדה,
שהלשון הזה נזכר כמה פעמים
בתנא דבי אליהו, 'אשר אליהו
הנביא הקדוש ז"ל היה בעל
המסדר ההגדה של פסח'.

זמן רב, והמשמש בושש לחזור עם המים, שלא הרה"ק מראדוויל את הרבנית לראות מדוע מתעכב המשמש לבוא עם המים, אולם הרה"ק חיכה גם עליה עד בוש, וגם היא לא חזרה, ובלית ברירה יצא בעצמו לחוץ לראות פשר הדברים.

בצאתו לחוץ, ראה קהל גדול עומדים צפופים ליד חלון ביתו של יהודי אחד, ומקשיבים לקולו האיך שהוא אומר ההגדה, וגם המשמש והרבנית עומדים שם. הרה"ק מראדוויל ניגש לברר טעם הדבר שעומדים המון עם רב סביב הבית, וראה שיהודי אומר דף אחד מהגדה כגון מה נשתנה וכו', ואחר כך דף ממגילת איכה ישבה בדר, וכל השומעים צחקו מאוד מזה, - באמצע השנה נתן לכורך את ההגדה של פסח כדי לכרכו, וכן נתן גם את הקינות ומגילת איכה, והכורך שהיה לץ יליץ, התחכם וכרכם יחד, דף אחד מההגדה, ודף אחד מקינות ואיכה, ואותו יהודי שלא הבין פירוש המילות אמר בתממימות לפי סדר הדפים...

מעשה באורח שאיקלע בפסח לביתו של גביר קמצן, ולפני כל בני הבית היו מונחים כוסות גדולים, רק לפני האורח העמידו כוס קטן, אחר כך שאל בעל הבית את האורח מהו הטעם שרבי יהודה קיצר המכות ונתן בהם סימנים דצ"ך עד"ש באח"ב, ענה לו האורח בחכמה, רבי יהודה היה חכם והבין כי לאורח יתנו כוס קטן, ואם יצטרך לשפוך מהכוס עשרה פעמים נגר כל העשר מכות, אזי ישאר לו מעט יין בכוס, לכן נתן בהם סימנים אלו, כדי שישפוך רק שלשה פעמים מהכוס, אבל להגביר עם בני ביתו שלהם יש כוסות גדולים השאיר את כל העשר מכות...

הפמליא של מעלה ירדו לשמוע
הקינות

בימי חורפו של הרה"ק ר' יצחק מראדוויל זי"ע כאשר היה משכנו בעיר נאדבורנא, כשרצה להתחיל עריכת הסדר בליל פסח, שלח את משמשו להביא לו מים לנטילת ידים, כי בימים ההם היו בארות המים בחוץ, אולם עבר

הגדולה שהיתה שורה שם, וע"כ נמשך כל איש ואיש לעמוד שם במקום נפלא זה, ואף שלא ידעו טעם הדבר וגם לא הרגישו הקדושה שם, אבל נשמתם נשתרש בשורש הקדושה שהיה שורה שם, עד שלא יכלו להפרד ממקום קדוש הלזה.

נענה הרה"ק מראדוויל שכל הפמליא של מעלה באו לשמוע אמירת ההגדה של יהודי זה האומר בתמימות לשם שמים, ולכן כל אחד כשניגש אל החלון כדי לשמוע את ההגדה הנפלאה הזאת, לא היה יכול לזוז משם בשום אופן מחמת הקדושה

ליל הסדר

החג הזה, ועי"ז יהיה שמח וטוב לב, ויתן שבח והודיה להקב"ה שפטרו מגזר דינו, ונתן לו הזדמנות מיוחדת שיוכל לתקן דרכיו ולהטיב מעשיו כדי להציל את נפשו מדינה של גיהנם.

לבניי כבר היה די מדור...

בספר קדוש ישראל (דף קנז) מובא שפעם אחת בליל הסדר אצל הרה"ק בעל אהבת ישראל מוויזניץ זי"ע היה חסר מרור על השולחן עבור כל המסובים, קרא אחד החסידים בקול להגבאי, שילך להביא עוד מרור בשביל היהודים האורחים, כאשר שמע

יצייר בדעתו כאילו מת וחזר לעולם לתקן עצמו

הרה"ק הרבי ר' שמעלקא מניקלשבורג זי"ע ביאר טעם נפלא על שביל פסח לובשים 'קיטל' שהוא בגד שלובשים בו את המתים, בכדי שיצייר האדם לעצמו כאילו כבר היה בעולם הבא, ופסקו את דינו כראוי לו, להשיב לו כגמולו, להענישו על כל מעשיו הרעים, אלא שהקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו המרובים נתן בידו הברירה לשוב לעולם הזה כדי לתקן את מעשיו, ושלחו אותו בחזרה לעולם הזה רק למשך ימי

מבעלזא זי"ע, כשאמרו 'שפוך חמתך' שלח את אחד מהילדים שיפתח את הדלת לכבודו של אליהו הנביא, כשבא הילד בחזרה, שאלו הרה"ק: האם ראית את אליהו הנביא? ענה הילד: לא. שאלו נכדו הרה"צ ר' יוחנן טווערסקי זצ"ל ממוזשאן: האם אמת נכון הדבר שרואים את אליהו הנביא? ענה הרה"ק בזה"ל: מ'זעהט, מ'זעהט, אבער דער וואס גלייבט און זעהט נישט, איז אסאך אסאך העכער...! (רואים, רואים, אבל מי שמאמין ואינו רואה, הוא גדול יותר בהרבה).

וסיים הרה"ק מבעלזא, שזהו כוונת הכתוב 'וירא ישראל וגו' ויאמינו', שאע"פ שראו בעיניהם, מכל מקום האמינו. וזהו גם כן פירוש הכתוב הנאמר גבי אברהם אבינו (בראשית טו, ו) 'והאמין בה' ויחשבה לו צדקה', שהרי השי"ת הגביה את אברהם אבינו למעלה עד הרקיע, וראה הכל בעיניו, מכל מקום האמין בה', ע"כ השי"ת החשיב לו את זה לצדקה.

זאת האהבת ישראל אמר 'היהודים אין צריכים יותר מרור, כבר היה להם די מרור'.

תפילת שמונה עשרה באמצע ההגדה

בספר אדמור"י בעלזא (ח"ג דף רו) מובא, שהיה המנהג בבעלזא, שאחר הסדר יצאו לרחובות העיר כדי לשמוע עריכת הסדר מפי יהודי העיר, פעם כשיצא הרה"ק השר שלום מבעלזא זי"ע בליל הסדר, עם הגבאי ר' אלימלך לרחוב, שמעו איש אחד מסיים את הברכה 'גאל ישראל' ומתחיל בתפילת שמונה עשרה, פרץ הגבאי בצחוק, הוכיחו השר שלום ואמר שבתפילה זו פעל האיש הזה הרבה מאוד, וכי הוא היה חשוך בנים עד עתה, ועכשיו זכה לעורר רחמי ה' עליו להוושע בזש"ק.

האמונה יותר גדולה מהראיה

בספר שיח זקנים (ח"ב דף קפו) מסופר, שפעם בעת עריכת הסדר של הרה"ק מהרי"ד

לשטוף העיניים במים כדי לראותו

בהגדה מאור צדיקים (סקווירא דף רפג) מסופר, כאשר הרה"ק ר' איציקל מסקווירא זי"ע היה עוד ילד רך בשנים, בגיל ד' או ה' שנים, פגש ביום טוב הראשון של פסח כמה ילדים מחבריו, ואחד מהילדים פנה אליו בשאלה: האם ראית את אליהו הנביא בעת הסדר? והילד הוסיף ואמר על עצמו: אני ראיתי אותו!

כאשר שמע זאת הרה"ק התחיל לבעור בלבו הצעיר תשוקה עצומה לזכות לראות את אליהו הנביא זל"ט, ונכנס אל אביו המגיד הקדוש מטשערנאביל זי"ע והתמרמר מאוד על שלא זכה לראות את אליהו הנביא כשאר הילדים, ואמר לו אביו הק', גו, וואשט מען זיך אויס די אויגן...

(אוי רוחצים את העינים). הילד הבין את דברי אביו בפשטות, והלך ושטף את עיניו במים, אבל כשגם בליל השני לא ראה את פני אליהו הנביא, ניגש למחרת אל אביו הק' כשדמעתו על לחיו, שגם אחרי שרחץ את עיניו במים לא זכה לראותו, אמר לו אביו הק' וואשט מען זיך אזוי לאנג ביז מען זעהט... (רוחצים עד שרואים אותו), כלומר שע"י שמטהרים ומזככים את העינים זוכים לראות את אליהו הנביא.

לימים כאשר סיפר הרה"ק עובדא זו סיים ואמר: 'האב איך זיך געוואשן און געוואשן און געוואשן, און דאכט זיך מיר אז איך קען זאגן אויף זיכער אז איך האב אים געזעהן' (רחצתי ורחצתי ורחצתי וכמדומה לי שאני יכול להגיד בוודאות שראיתי אותו).

אכילת מצה

צ"ח) מסופר, פעם בא בנש"ק להתפלל בבית מדרשו של הרה"ק רבי אלעזר מרייזא זי"ע, ואחז יד אחת על פניו, הרה"ק הרגיש מיד

שלא לעקוד השן שיוכלו לאכול בו מצות

בספר תולדות הרה"ק מרייזא דף

האמת, שבאמצע היום היו לו יסורים גדולים ושכח מכל אשר אמר לו הרבי, והלך להרופא שהוציא לו השן, כששמע זאת הרה"ק הכה כף על כף ואמר: 'אוי וויי, ווער ווייסט אויב דער צאָן נאך הונדערט און צוואנציג וועט דיר נישט תובע זיין צום דין, דו האסט נאך געקענט מקיים זיין אכילת מצה אסאך יארן מיט דער צאָן'. (מי יודע אם השן לאחר מאה ועשרים שנה לא יתבע אותך לדין, הרי היית יכול לקיים בשן הזה מצות אכילת מצה עוד רבות בשנים).

להרגיש טעם בהמצה

בספר מזקנים אתבונן (דף שיח)
מסופר על הרה"ק
 מאפטא זי"ע, שהיה מפורסם דרכו בקודש לאכול הרבה מאוד, פעם אחת חלה מאוד, והרופאים אסרו עליו לאכול בחג הפסח מצה ומרור מחמת חולשת בריאותו, ובניו הק' שמרו עליו כליל הסדר שלא ירבה באכילה, ונתנו לו כזית בצמצום גדול, נענה הרה"ק ואמר: 'פון די אלע עסן וואס איך עס א גאנץ יאר, שפיר איך נאר א

בזה, ורמזו לו שיבוא אצלו, ושאלו מה קרה, והשיב שהשן כואבת לו עד מאוד, הרה"ק צייה לו שיפתח פיו והביט על השן, אח"כ הניח ידו הק' על השן, ואמר שאין לו שום דבר והכל יהיה טוב. באמצע היום כאב לו השן עד מאוד, עד שהיו לו יסורים במשך כמה שעות, ומתוך רוב יסוריו שכח מה שאמר לו הרה"ק שהכל יהיה טוב, והלך לרופא שיניים, הרופא לקח חוט, וצד אחד קשר לדלת החדר וצדו השנית להשן, וכך הוציא לו השן הכואבת.

אחר שחזר לביתו נזכר מה שאמר לו הרה"ק שהכל יהא טוב, והוא לא שמע בקולו, ופחד מה יהיה כשיבוא להביהמ"ד למנחה ומעריב, והרה"ק ישאל אותו על השן, מה ישיב לו. בתחלה חשב שיאמר שהכל הוא על צד היותר טוב, אך אח"כ החליט שצריך לומר האמת, ומה שיהיה יהיה, שהרי אין מן הנכון להיות גונב דעת.

ואכן תיכף כאשר בא לביהמ"ד להתפלל, קרא לו הרה"ק ושאלו האיך הוא מרגיש, והשיב

שאחרי שערך את הסדר בליל פסח, הראו לו מן השמים שיש שואב מים שכאשר ערך את הסדר עשה כל אותן התיקונים שעשה המהר"ל, רק ההבדל הוא, שהמהר"ל ידע מה שעשה, וכיוון בכונה את כל מה שעשה, ושואב המים לא ידע כוונת הדברים, אלא עשה את המצוות באמונה פשוטה. נמצא שבאמונה פשוטה ג"כ אפשר לפעול תיקונים גדולים וחשובים בשמים ממעל, כדוגמת אלו היודעים לבוון הכוונות.

טעם פון 'האלץ', די איינציגע זאך וואס איך שפיר א טעם, איז די מצה און מרור, און אין דעם כזית חלה וואס איך עס אין סוכה, און דאס ווילן זיי מיר נישט לאזן עסן. (בכל המאכלים שאני אוכל במשך כל השנה, טועם אני בהם טעם של עץ בעלמא, והמאכל היחידי שאני מרגיש בו טעם הוא כזית מצה ומרור בפסח, ואכילת הכזית חלה בליל סוכות, וזאת רוצים למנוע ממני).

גם על ידי אמונה פשוטה נעשים התיקונים

מסופר על המהר"ל מפראג זי"ע

סגולות החג

כל הנסים, להמשיך עוד ניסים ונפלאות כיוצא בהם.

באותיות נמצא הכח וחיות של הנסים

הרה"ק המגיד מולאטשוב זי"ע אמר כי באותיות אלו 'סיפור יציאת מצרים', נמצא החיות והכח של פעולות הללו, כי הכל הוא בכח אותיות התורה.

סגולת סיפור יציאת מצרים להמשיך נסים

הרה"ק החוזה מלובלין זי"ע אמר, שסיפור יציאת מצרים סגולתה יפה להמשיך נסים ונפלאות, דמבואר בספרים סגולה נפלא להמשיך נסים, על ידי שמספרים נסים שכבר נעשו לישראל, שבזה ממשיכים למעלה התעוררות במקום שהוא שורש

הזמן מסוגל שיחדתו הדברים לכל
השנה

הרה"ק מקארלין זי"ע בבית אהרן
ביאר הטעם שחג הפסח
נקרא 'זמן חרותינו', שזהו מלשון
'חרות על הלוחות', שאז הזמן
מסוגל שיהיו הדברים חרותים
ונחקקים אל לבו של האדם למשך
כל השנה.

סגולת החג לקרב את הגאולה

אמרו חז"ל (ראש השנה יא, א) בניסן
נגאלו ובניסן עתידין
להגאל, וע"כ בליל הסדר הזמן
מוכשר לעורר רצון העליון לקרב
הגאולה, וכימי צאתנו ממצרים
יראנו נפלאות ברחמיו העצומים,
והצדיקים הקודמים זי"ע השתדלו
לעשות פעולות הרבה לקרב
הגאולה.

ידוע העובדא בשלשה מצדיקי
ומאורי החסידות, הרה"ק
החווה מלובלין זי"ע, הרה"ק
היהודי הק' מפרשיסחא זי"ע,
הרה"ק ר' יצחק אייזיק מקאלוב

זי"ע, שבשנה אחת נמנו וגמרו
שלשתם בעצה אחת, שבליל
התקדש חג הפסח יעשה כל אחד
פעולות נשגבות לעורר קץ
הגאולה, אמנם בליל פסח נענה
הרה"ק מלובלין ואמר ברוח קדשו:
'אין פרשיסחא האט זיך די רעביצין
שיינדיל ציבייזערט, אין קאלוב
רעכט מען אפ דעם סדר אויף
אונגאריש, אליין קענען מיר
נישט...!' (בפרשיסחא התרגוה הרבנית
שיינדיל, בקאליב עורכים הסדר בשפת מדינת
אונגאריין, ולכד אין אנו יכולים).

אח"כ נודע פשר דבריו, כי
בפרשיסחא נתעורר
סכסוך ורוגוזה בין הרבנית שיינדיל
מחברתו הטהורה של היהודי הק'
ובין חמותה אמו של היהודי
הקדוש, מי מהם ישב בראש
השלחן.

וכך הי' המעשה בקאלוב, בתו של
הרה"ק ר' צבי הירש
מזידיטשוב זי"ע היתה כלתו של
ר' אייזיק'ל מקאלוב, ובעלה רצה
לחוג את חג הפסח בצל אביו הק'
בקאלוב, אבל אשתו לא היתה

קירוב הגאולה בזכות האמונה ובכח התורה



הרה"ק ר' משה מקאסוב זי"ע
בספר לקט עני פירש
הפסוק (שמות יב, מב) 'ליל שימורים
הוא לה' להוציאם מארץ מצרים
וגו' לכל בני ישראל לדורותם',
שיש כאן רמז נאה ונכון, שכל
איש מישראל יוכל לצאת
מעבדות לחירות, הן ברוחניות
והן בגשמיות, כמו שהיה
במצרים, כי הלילה הזה שמור
לדורותם לעשות בו נסים ונפלאות
לישראל.

אך הדבר תלוי בתנאי, שאם
יתחזקו באמונה שלימה כמו
בהיותם במצרים, אם כי אנחנו
דור אחרון ונתמעטו הלבבות, מ"מ
אנחנו יותר במעלה מהעם אשר
היו במצרים בדבר זה שהמה היו
עבדי פרעה ומצריים, גם היו בלי
תורה, אבל אנחנו כבר קבלנו את
התורה, וראינו את כל המופתים
בתורה, וגם אשר אבותינו ספרו
לבניהם, צריכים אנו להאמין בכל
התורה, ואז בודאי נושע בה'
תשועת עולמים.

רוצה לעזוב את בית אביה, אבל
אביה הק' ציוה שתעשה רצון
בעלה, ונסעה אתו לקאלוב.
וראתה שבליל התקדש חג
התמהמה חותנה הרה"ק מקאלוב
זמן רב ולא ערך את הסדר, עד
שהגיע לשם עגלה, שבתוכה ישבו
שלשה פריצים וארבע נסיכות,
וחותנה הק' שוחח עמהם זמן מה
בלשון מדינת אונגאריין, ורק אחר
כך פנה לערוך את הסדר, והדבר
היה זר מאוד בעיניה. תיכף אחר
החג חזרה לאביה הק' והיה
בדעתה להתאונן לפניו על שציוה
עליה לנסוע לקאלוב, אבל תיכף
כשנכנסה אליו, טרם שפתחה פיה,
כבר הקדים אותה אביה ואמר לה:
'הלא ראית את שלשה האבות
וארבע האמהות שבאו לחותנך
להסביר לו סיבת אורך הגלות,
כדי שלא יעשה פעולות לקרב את
הקץ'.

וכל זה ראה הרה"ק מלובלין ברוח
קדשו, ואשר על כן אמר
שנשאר הוא לבדו במערכה זו.

(מובא בספר ירבה תורה וואוידיםלאוו ח"ב

בלע, שהרי אין לך משוקעים בתאוות יותר מבני ישראל במצרים, שהיו גוי בקרב גוי, כעובר במעי בהמה (מדרש תהלים קז), שהוא ירך אמו ממש (יבמות עח, א), ומכל מקום הקב"ה בחמלתו הגדולה עליהם הוציאם מעומק הקליפות והתאוות, על כן בימים האלו מתחדש ומתנוצץ האור הגדול של הימים ההם, להעלות את בני ישראל משפלות מצבם ומעמקי התאוות, להתדבק בה' ובעבודתו הק'.

סגולת החג להרגיש בני חורין מכל התאוות

הרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין מבאר למה נקרא חג זה בשם 'זמן חרותינו', כי בחג זה מתחדש אור גדול ונפלא בלבבות בני ישראל להכיר שהם בני חורין ואינם משועבדים לשום כח בעולם, ומענה זו שמורגל בפי אלו שהם משוקעים בתאוות שאינם יכולים להתנתק מהתאוות שלהם, אינה נכונה

שביעי של פסח

עושה עצמו כגב...

הגאון רבי משה קלערס זצ"ל אב"ד טבריא, ושמעתי שאמר על התנהגותו של הבית אברהם: בדיוק כמו גב, הוא עושה את כל המהומה, און מאכט זיך נישט וויסנדיג, אזוי ווי מען מיינט נישט אים (עושה את עצמו כאילו אין ההתעוררות קשורה אליו כלל).

כל אדם יכול לתקן עצמו

בספר מזקנים אתבונן (דף פד)

הרה"ח ר' ישראל שמעון קאסטילניץ זצ"ל סיפר (מזקנים אתבונן דף רע"ט): פעם אחת הייתי בשביעי של פסח אצל הרה"ק בעל בית אברהם מסלאנים זי"ע, והרה"ק התפלל לפני העמוד, וכולם נתלהבו מאוד, והיה מעמד מרומם שלא מעלמא הדין, אחרי התפילה הסתובב הבית אברהם מהעמוד כלפי הקהל כשבת שחוק נסוכה על פניו. אז עמדתי ליד

הסנדלר כשלא הרגישו בו, והניח הקמיע בין הפצי בנו במקום שבודאי יגע בה, ואכן כן היה, כאשר ניגש הבן אל הפציו ונגע בקמיע, קפץ מיד באימה וחרדה, וזעק זעקה גדולה ומרה, אוי לי מה עשיתי, ונתחרט על חטאיו הרבים, ובא להבעש"ט וקיבל ממנו דרך תשובה, והיה לבעל תשובה גמור ובעל מדריגה.

דרכו היה לנסוע על פני תפוצות ישראל ולעוררם לתשובה, ובכל מקום שבא היה מספר את כל מה שעבר עליו, והי' אומר לשומעי לקחו, מדוע אני מספר לכם זאת, שתראו עד היכן כח התשובה מגעת, אני כבר הייתי שקוע במ"ט שערי טומאה ר"ל, ועתה בכח התשובה זכיתי ונתעליתי מאוד עד לדרגת יודע מחשבות, ובכוחי לומר לכם כל מה שעשיתם - והיה מסיים את דבריו בתוכחה - אתם שעדיין לא חטאתם ופגמתם כל כך, מי יודע לאיזה מדריגות רמות תוכלו להתעלות ע"י תשובה שלימה, ואם חושבים אתם שזה הגיע לי

מובא, שפעם אחת באמצע עריכת שולחן הטהור בשביעי של פסח סיפר הרה"ק הבית אברהם מסלאנים זי"ע סיפור נורא מאביו של הרה"ק רבי יוסעל"ע האטינער זי"ע שהיה ממקורכי הבעש"ט הק'.

אביו בתחילה לא זכה לבנים ל"ע, והיה מפציר מאוד ברבו הבעש"ט הק', עד שברכו בבן זכר, ונולד לו בנו רבי יוסעל"ע הנ"ל, כשהגדיל הנער בעט באביו ובתורתו, עד שיצא לגמרי מדת ישראל רח"ל, ועזב את בית אביו ויצא לעבוד אצל סנדלר אפיקורס והתגורר אצלו. אביו שנצמער מאוד על התנהגות בנו התאונן הרבה בפני הבעש"ט, שאילו היה יודע שיצא ממנו בן כזה, לא היה מבקש בכלל על בנים, והלואי שלא נולד.

פעם אחת כאשר התאונן מאוד על בנו שיצא לתרבות רעה, נעתר לו הבעש"ט הק' ונתן לו קמיע, ואמר לו שכאשר יגע בנו בקמיע זו מיד יתעורר וישוב בתשובה, ומיהר האב וחמק לבית

והחסידים רצו לסלקם החוצה, שלא יבלבלו ויפריעו לעריכת השלחן, אולם אביו הק' לא נתן להם לגרשם, באמרו מוטב שיטרידו אותי כאן, מאשר ילכו למקומות לא טובים.

עבודת הרה"ק משינאווא זי"ע

הגה"צ רבי נפתלי טייטלבוים זצ"ל
אב"ד נירבאטור (מוכא

בנפלאים מעשיך דף קיא, שהיה נוכח שם) סיפר מגודל ההתלהבות שראו אצל הרה"ק משינאווא זי"ע בעבודתו הק' כשישב בשולחנו המהור בליל שביעי של פסח, ובתוך דבריו נתלהב הרב מנירבאטור ואמר 'יעך בין געווען אין שינאווא און יעך האב געזעהן דעם הייליגן שינאווער רב, ער האט געפאטשט אזוי (אני הייתי בשינאווא בשביעי של פסח והיה סיפק כפיו. - והראה בידו איך שהיה סופק כפיו רק בסוף כפות ידיו ולא באצבעות, כי לא רצה לספוק כפיו ביו"ט, כדאיתא בשו"ע או"ח סי' של"ט ס"ג), עם איז שוין גערינען בלוט פון זיינע הענט, און ער האט נאך געפאטשט און געזינגען (וכבר ירד דם

בקלות, תדעו לכם ששן אחת לא נשארה לי בפי מרוב התענוות. והי' פותח את פיו ומראה להשומעים.

וסיפר שהבית אברהם הרעיד עם סיפור זה את הקהל, וחזר על דברי רבי יוסעל'ע הנ"ל בהטעמה יתירה באומרו: לשם מה אני מספר לכם זאת 'איר זאלט וויסן וואס פון א אידן קען ווערן' (למען תדעו מה שיכול לצמוח מיהודי).

מוטב שיטרידו אותי כאן מאשר ילכו למקומות לא טובים

בספר קדוש וברוך (דף קנג) מסופר, הרה"ק האהבת ישראל מוויזניץ זי"ע שוחח על גודל מידת אהבת ישראל של אביו הרה"ק בעל אמרי ברוך מוויזניץ זי"ע, שפעם באחרון של פסח, כשבא אביו לעריכת שלחנו המהור, בעמדו על מפתן בית המדרש ראה שנמצאים שם צעירים רבים פוחזים נערי השוק, אשר אינם מחפשים יראת ה', ודרכם רק לפטפט פטפוטי סרק והבל,

רוקדים בעת קריעת ים סוף, בזה
אין לי שום ספק.

עשירות מבזת הים

מידיו ועדיין הכה כף על כף ושר) המעביר
בניו ובו', וכך תיאר שעה ארוכה
את גודל עבודתו בקודש של
הרה"ק משינאווא בכיסופין עילאין.

הניגון ששרו בעת קריעת ים סוף

בשיח זקנים (ח"ו דף שכ"ז) מביא
סיפור על אחד מתלמידי

הרה"ק הערוגת הבושם זי"ע ושמו
היה הרה"ג ר' ברוך הענדלער ז"ל
שקיבל מזונות (קעסט) לאחר
נישואיו, וכשנגמרו המזונות שאל
לרבו הערוגת הבושם מה יעשה
לפרנסתו, אמר לו רבו שיעשה
עסק של יין וגם יין שרף, ואשתו
תמכור והוא ימשיך ללמוד, וכן
עשה. כשהיה אצל רבו בשביעי
של פסח, נעצר רבו פתאום
באמצע הריקודין בשירה, וחיפש
את ר' ברוך, וכשראה אותו ניגש
אליו ואמר לו, זאלסט ברעבין ביזת
הים (היינו שיקבל ביזת הים) ומאז
נתעשר ר' ברוך בעשירות מופלגת.

בהגדה זרע קודש (דף רצג) מביא
מה שמספרים על הרה"ק
ר' משה מראזוואדאוו זי"ע שהיה
רוקד בליל שביעי של פסח
בהתלהבות נוראה, ופעם אחת
בעת שגמרו לרקוד, עמד הדיין
מראזוואדאוו ר' אלעזר מו"ץ (הג"ד
אלעזר ראזען זצ"ל), ואמר שהוא מוכן
לישבע שזהו הניגון אשר שרו
משה רבינו ובני ישראל בעת
קריעת ים סוף. ע"ז אמר הרה"ק
מראזוואדאוו שאינו יודע אם אכן
רקדו עם זה הניגון, אבל זהו וודאי
שניגון זה הוא ראוי לכך שבו יהיו

זל"ק של הנשר הגדול הרמב"ם
על המשמח אלמנות ויתומים

"כל המשמח את האומללים האלו דומה לשכינה"

יהודי יקר! היה משכיל אל דל
ושלח לפחות חבילה אחת של בשר ודגים
וכל מטעמים לאלמנה ויתומים בבית שמש
והקב"ה יקיים את הבטחתו וישמח את שלך!!!

זכות חבילה אחת \$250

24 שעה על הפעיומנט לין
845-286-1007

או ע"י קוויקפעי
3875090@gmail.com

או על הסקרין של גאבר בבתי כנסיות

